

OKTÓBER 2014

Je októbrová nedela. Obaja sme vyčerpaní a nervózni. Takmer vôbec som nespala, pretože som zas musela celú noc kŕmiť Ivana. Doteraz sa mi nepodarilo naučiť sa zaspať počas krátkych prestávok medzi dojčením a vzhľadom na to, že Ivan bude mať už osem mesiacov, nerobím si veľké nádeje, že sa k tomu ešte niekedy dopracujem. Ustavične som unavená a dnes som navyše mrzutá a precitlivená, zatiaľ čo ty si v časovom strese a snažíš sa čo najskôr dokončiť rozpracované projekty. Svojim klientom si sa ešte nepriznal, že už o týždeň nastupuješ na polovičnú otcovskú dovolenku, čo je momentálne hlavným dôvodom našich hádok. Chcela by som, aby si zvolnil tempo a mal viac času a energie na náš život, na naše dieťa, na náš svet. Ty si však proti. Síce ma presviedčaš, že po ničom inom netúžiš, no teraz to skrátka nejde. Pokúšaš sa mi vysvetliť, že ako živnostník si v inej situácii. Dlhé roky si si budoval svoju klientelu a keby si sa na pol roka či na dlhšie z branže vytratil, nájdu si za teba náhradu. Jednoducho ťa vymenia. Aj ty si totálne vyčerpaný. A keď sa snažíš uvoľniť, vyzeráš nešťastne. Pri pomyslení na to, že čochvíľa budeš musieť zostať doma, pol dňa sa starať o Ivana a ďalšieho pol dňa pracovať, sa ťa zmocňuje úzkosť. Ja tiež žijem v ustavičnom strese. Som podráždená a nervózna. Takto som si náš rodinný život nepredstavovala. Vravíš, že som dobre vedela, do čoho idem, keď som sa rozhodla mať s tebou dieťa. Odvetím, že som dúfala, že to bude iné. Nechcem ťa trápiť a ty mňa tiež

nie, no v poslednom čase sa to zdá čoraz ťažšie. Zatiaľ sa však nezdávame a bojujeme ďalej.

Už tri týždne bývame v novom. Na sťahovanie sme si vybrali najhorší možný čas, no predsa sme to nejako zvládli. Balili sme po nociach, využívajúc každú krátku chvíľu, keď Ivan konečne zaspal. Väčšinou sme mlčali a snažili sa vyhýbať témam, ktoré by jedného z nás ranili alebo vyústili do hádky. Tým istým štýlom sme sa presťahovali a teraz je už takmer všetko vybalené. Zvyšok bude musieť počkať do zajtra, pretože naše auto sa začalo kaziť. Musíme ho zaviezť k vašim, aby sa naň pozrel tvoj otec. Ivana vložíme do autosedačky na zadnom sedadle, ty si sadneš vedľa neho a ja šoférujem. Nemôžem si pomôcť a už po stýkrát veselým tónom, ktorým však nikoho neobľafnem, zopakujem, že by bolo fajn, keby sme vodičák mali obaja. Zatneš zuby a precedíš, že si ho čoskoro urobíš. Radšej pokrčím plecami a nepýtam sa, čo znamená čoskoro. Nemám chuť ani silu zas sa hádať. V skutočnosti ma moja uštipačná poznámka mrzí a najradšej by som ju vzala späť. V aute sa rozhostí ticho. Ivan sa tvári spokojne a ty ho zabávaš zvukmi a hračkami, aby mu dobrá nálada vydržala čo najdlhšie. Keď Ivan plače, zle sa mi šoféruje, a nikto ho nedokáže rozosmiať tak ako ty. Keď sa blížime k domu tvojich rodičov a ja mlčky počúvam, ako sa vzadu hráte, pomyslím si, že napriek všetkým problémom a starostiam svoju rodinu nadovšetko milujem. Skrátka len prežívame trochu ťažšie obdobie, to je všetko.

Pomáhaš otcovi s autom, zatiaľ čo ja pijem čaj s tvou mamou. Snaží sa zistiť, ako sa máme. Robí to síce diskkrétne a s rešpektom, no i tak sa cítim ako na výsluchu. Odpovedám, tiež s rešpektom, no podstatne menej diskkrétne, že je toho na nás trochu priveľa. Že takmer nespím a ty si v ustavičnom strese. Sťahovanie bolo náročné, Ivana trápia nočné mory, neustále je hladný a pýta si jesť. Ale my si z toho ťažkú hlavu nerobíme, nás predsa nič len tak ľahko nerozhádže, zaklamem.

Vtom sa na príjazdovej ceste zjaví tvoj starší brat. Rodičom svoju návštevu vopred neoznámil a cez kuchynské okno vidím neskrývané prekvapenie, ktoré sa zračí na vašich tvárach. S úsmevom na tvári sa objímate a brat ťa pri tom potľapká po pleci. V jeho náručí sa priam strácaš. Odjakživa bol silnejší než ty. Síce nižší, no zato širší a mocnejší. Utrúsi akúsi poznámku, ty sa rozosmeješ a spolu sa vydáte smerom k domu. Rýchlo vybehneš hore schodmi a ponáhľaš sa do kuchyne, chceš mu ukázať Ivana. Tvoj brat mal doteraz možnosť vidieť ho len jediný raz. Niežeby nechcel, no v poslednom čase sme všetci mali priveľa povinností a málo času. Privinie si synovca na hruď a podotkne, že poriadne podrástol a vyzerá presne ako ty. Volá ťa braček. Ty si naleješ pohár koly, zatiaľ čo on plnými dúškami popíja kávu. Potom sa vrátite k autu. Posadím Ivana do nosiča, vyložím si ho na brucho a vyjdem za vami do záhrady. Z vrečka vytiahnem mobil a odfotoím si vás, ako stojíte pri aute a snažíte sa zistiť, prečo nefungujú stierače. Samozrejme, že sa vám to nepodarí. Na fotografii ste všetci traja. Stojíte chrbtom k objektívu a jeden z vás sa škriabe na hlave. Dvaja bratia a otec, ktorí sa vidia naposledy, no zatiaľ o tom nemajú ani potuchy.

APRÍL 2009

Je Valpurgina noc a ja sa práve chystám na párty, ktorú organizujú moji priatelia v budove bývalej školy na ostrove Adelsö. Budovu si na pár dní prenajali a premenili ju na tropický raj. Ich večierky sú legendárne. Pozvú na ne stovky ľudí a tí, ktorým sa podarí kúpiť lístky skôr, než sa beznádejne vypredajú, majú v cene aj miesto v autobuse zväzajúcom hostí na miesto určenia. V aule s vysokým stropom, vřzgajúcou podlahou a všadeprítomnou jemnou vôňou dreva predávajú pivo a víno za nákupné ceny. Organizátori sú hudobníci a ľudia

z kreatívnej branže a zakaždým sa im podarí zohnať niektorú z mojich obľúbených kapiel. Toto je štvrtý či piaty raz, čo sa mám zúčastniť na ich párty, a už sa neviem dočkať.

Dovršila som tridsať rokov a môj lúboštný život je čistá katastrofa. Mám za sebou ďalší rozchod. S chlapíkom z Norrlandu som síce chodila len krátko, no spočiatku som si naozaj myslela, že by mohol byť ten pravý. Rýchlo som však pochopila, že to bola len moja naivná predstava. Rovnako ako predošlých bývalých, aj jeho som poslala k vode cez mail. Napísala som mu, že nespravil nič zlé, že chyba nie je v ňom, ale vo mne a že skrátka v tejto chvíli nie som na vážny vzťah pripravená. Nevieam, prečo je pre mňa také ťažké niekoho odmietnuť. Pri myšlienke, že mu ublížim, ma prepadne úzkosť a predstavujem si, že som mu nielenže skazila najbližšie dni či dokonca celé týždne, ale možno aj naštrbila sebadôveru a zničila radosť zo života. V tom okamihu ma ovládne taký neprekonateľný pocit viny, že som už párkrát zostala vo vzťahu len preto, aby som necítila tú nepríjemnú úzkosť. No slúbila som sama sebe i svojmu terapeutovi, že s tým prestanem, a preto, keď cítim, že vzťah nemá zmysel, skončím ho oveľa skôr. Úzkosti som sa však nezbavila. A teraz som to mala prežívať celé odznova.

Tento rozchod však našťastie prebehol hladko a bez zbytočných drám. Pravdepodobne preto, že sme spolu chodili len zopár týždňov, a myslím si, že aj on cítil, že to nie je ono. Zobral to až tak dobre, že sa rozhodol nechať si svoj lístok na párty, ktorý by si, nebyť môjho ustavičného naliehania, vôbec nekúpil. Plánovali sme ísť spolu ako priatelia, nič viac.

Keď ho zbadám v autobuse, cítim sa trochu trápne, no prekonám sa, objímam ho na privítanie a predstieram, že všetko je v najlepšom poriadku. Že som emancipovaná, slobodná žena, ktorá presne vie, čo chce. V skutočnosti však nemám ani poňatia, čo chcem. Nevieam to už dlho. Podvedomá túžba prestať strácať drahocenný čas s nesprávnymi mužmi a konečne